

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. D. Ioannis Ivsti Lanspergii, Natione Bavari, Illvminati Ac Religiosissimi viri, Carthusiae Coloniensis ante annos centum Vicarii, & Magistri Nouitiorum laudatissimi Opera

In Qvinque Tomos Distributa, à mendis expurgata, veteri integritati
restituta, & indicibus locupletata

In Passionem D.N. Iesv Christi Homeliae quinquaginta sex, Theoremata
viginti octo, totidemque sermones. In Monotesseron Praeterea Eivsdem
Passionis Dominicae, iuxta Euangelistarum & historiae fidem, Elucidatio.
Conciones ad Haec Paraeneticae in praecipuis anni & Sanctorum
festiuitatibus habitae

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, Anno M.DC.XXVIII

De multiplici benedictione Mariæ, exhortatioq[ue] bonorum ad
perseuerantiam virtutis. Ser. II.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47113](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47113)

varia oriuntur mala ac perturbationes) singulares familiaritates (vbi in cōgregatione viuunt) vitare. Hæc enim plerumque cūssidijs & turbationibus grauibus post soluantur. Conducit præterea cordis puritati abstractam vitã agere, ocia & colloquendi occasiones maximopere vitare, scrupulos superfluos, & quietem conscientia auferentes seponere, atque mentalibus exercitijs, puta lectiõni, potissimè verò orationi assidua, fermeq; continuè vacare. Itaque hæc sunt, quæ cordis puritatem iuuant ac seruant. Quam vtinam purissima hæc Virgo Maria felicissima omnib; laude dignissima, nobis impetret à filio suo, qui super omnia est benedictus in secula, Amen.

IN EADEM SOLENNITATE.

De multiplici benedictione Mariae, exhortatioq; bonorum ad perseverantiam virtutis.

Sermo II.

Benedictu in mulieribus. Lucæ I. Duodecim benedictiones charissimi fratris in B. Maria, quali quatuor ternaria reperio, tamen multo sint plures, quæ det otiosissimus quisque Mariæ deberet quotidie recolare, Deoque pro benedicta eius matre gratias agere. In primo ternario prima est benedictio, præconium seu priuilegium, quod præ omnibus mulieribus ad redemptionem nostri generis cooperatrix filij Dei electa est. Atque ideò redemptori nostro ab initio vsque ad vitæ finem adstitit. Ipsa namque sola digna visa est, in cuius tabernaculo is, qui ipsã creauerat, requiesceret: atque omnibus ad hoc officium necessarijs benedictionibus donisq; exornaret. Altera est benedictio, quæ sequitur ex prima. Quia n. p altissimo statu ac officio est electa, præseruauit, hoc est, mundã seruauit illam Deus ab omni peccato. Nunquam disciplicuit Deo. Nullius offensionis diuinæ, nullius culpæ conscientia habuit, quod quantum sit conscientia gaudium, ineffabile est cogitare.

Tertia, quod omnibus donis, omnibus gratijs, atq; adeò quocunq; potuit decore Deus eã & in anima & corpore exornauit. Quæris quanto eã decore exornauit? Nempe tanto, cui nullus in creatura posset alius comparari. In secundo ternario, prima est benedictio (in ordine reliquarum, alioqui quarta) quod virgo filium concepit, non quemcunq; sed altissimi, hoc est, quod mater est Dei. Quare dignitas eius super omnem excedit creaturam. Altera benedictio est, quod nouem mensibus Deum incarnatum in suo utero virgineo portauit, haud dubium Dei amore & consolationibus diuinis tota ebria. Tertia, quod sine dolore Deum & hominem genuit, atq; in partu, & post partum virgo inuoluta permanfit. In tertio ternario benedictio prima (alioqui in ordine septima) quod Christum infantem vberè virgineo lactauit. Neq; enim infra miraculum est, virginem lactare, quemadmodum supra naturæ est vsum virginem parere. Altera benedictio, quod Christum Dei & suum filium digna fuit educare, alere, vestire, atq; cetera eidem humanitatis ministeria exhibere. Tertia, quod triginta annis Christum Deum hominem familiarissime in eadem domo sibi habuit cohabitantem, atq; obedientissime subditum. Quas ibi consolationes, quæ gaudia, quem prof-

B. Maria
quanta de-
core fuerit
ornata in
corpore &
anima.
Luc. I.

Luc. 13.

Luc. 11.

Luc. 2.

Ioan. 19.

Spiritualis
quō efficiat
tur homo.

Fuga cuius
modi neces
saria sit pro
ficere volenti

Locutio ra
ra quam sit
desideranti
proficere ne
cessaria.

Singularitas
laudabilis
ac neces
saria que sit

etum ex alloquio, aspectu, eiusque consolatione & presentia acceperit, quis ex
primeret? In quarto ternario prima est benedictio, qua Christum predicantem,
miraculāq; facientem ubique comitata fuit, animarum gratulans con
uersioni ac salutem, & filij honori. Si enim ceteri homines admirantes gaude
bant in operibus Christi, quae gloriose fiebant ab eo, quantum putatis mater
gauiſa est de filio? Etsi Martella dictum est, non eum solum beatum esse dicen
dum ventrem, qui portauit Christū, cuiusque idē vbera suxerit Christus, ver
rūm etiam quoque, beatos, qui audiunt verbum Dei, & custodiunt illud,
quanto omnium putamus maximē Mariam beatam, quae reuera & deuoti
sime illud audiuit, & diligentissime in corde suo conseruauit, & studiōsi
mē operando impleuit? Altera benedictio, quod sola sub cruce fide in concu
sa Christo amarissimē patienti, ipsa dolorosissimē cōpatiens adstitit, atque in
filios nos omnes mater nostra pijsima à Christo sibi commendatos accepit.
Tertia, quod modo in gloriam corpore & anima assumpta, atque super an
gelos exaltata Christo filio proxima est sociata, vt quemadmodum fuerat cō
passa eidem in terris, ita modo cum eodem regnet in coelis. Pro his duode
cim benedictionibus Mariæ matri vestrae, atque coeli reginae collatis, Chris
tū debetis fratres laudare, benedicere, adorare, atque illi gratias agere quo
tidie, & inde quando beatissima Mariæ vos vultis commendare, deuotiō
num vobis exercitium constituere. Nūquam enim efficitur homo spiritua
lis, nisi spiritualia habeat exercitia, quibus peccata sua recolat, & pro ijs se
mel, bis, terve, quotidie ad gemitus & lamenta se exercent: pro beneficijs
diuinis gratias agat, modos emendandi se quotidie renouet atque imitatur,
pro virtutibus, maximē autem pro charitate perfectissima Deum orat. Ne
cessaria est pręterea proficere volenti fuga personarum & occasionum, quibus
se implicari, aut tentari, impediri ve sentit. Nā cū personis, qui nō ciuile
sunt propositi, & quorū morib; exēplo ac verbis, nō ad animā profectum, ad
feruorē quoq; & deuotionē se in flāmari atq; iuuari sentit, sed potius ad men
tis distractionē, ad pacis turbationē, ad inquetationē cordis, ad leuitates & rē
poris amissionem occupari, horū pręsentiam, colloquiāq; (vbiunque po
test salua charitate) deuiter. Nullam habeat familiaritatem cum his, quorū
nolit in se mores, tentationes atque defectus transformari. Oportet quoque
hominem volentem fieri spiritualem, paucissima & raro loqui (quia lingua
spiritum & deuotionem interturbat) oportet abstractam ducere vitam, o
portet tempus vtilibus exercitijs locare, ociositatem verō atque temporis a
misionem maximē cauere. Summopere autem necessarium est, omne deli
ctum, non minus paruū, quam magnum velle cauere, hoc est, vt nullo vn
quam modo scienter atque voluntariē velit peccare. Nam si peccata non ca
uet, aut quia parua sibi videntur, aut quia desideria sua non vult abnegare,
sed ijs vult satisfacere, huic nulla vnquam speranda est spiritualis vitæ re
formatio. Quando enim vitijs atque passionibus morietur, qui non vult
mori peccatis? In his omnibus non est attendendum fratrum aut hominum
aliorum eodem spiritu ambulare nolentium murmur, aut quasi de singula
ritate scandalum. Necessaria omnino est hæc singularitas (si difformes esse
volunt ceteri) vbi custodienda sunt Dei pręcepta, Deique beneplacita faci
enda, peccata & peccandi occasiones vitāda, transgressiones cohibēda, mor
tificar.

ificanda desideria, atque ubi, si ita necesse est, aliorum animos oportet offendere, ne Christo displiceatur. Hæc singularitas omnium sanctorum fuit, est eritque semper, quæ transgressoribus in delictis non communicent, ut quæ faciendæ sunt, diligentissimè custodiant: quæ prohibita, summopere vitent. Ibi filij, si quis de singularitate vobis objicit, respondeatis illum potius suas ineptias, suas transgressiones debere relinquere, desideria, studiaque propria voluntatis debere frangere, sese sanctorum studijs, exercitijsque conformare, faciendoque facere, ut obedienter spiritualiterque viuendo simul nulla sit singularitas, sed singulorum ad Christi amorem, ad perfectionemque anhelantium conformitas. Porro, qui propter Christum, propter virtutem, & propter ordinis obseruantiam, derisiones persecutionesve patiuntur, beati. Beati, qui se non miscent statuta patrum transgredientibus: beati, qui magis obediunt Deo, quam hominibus. Beati, qui placere querunt Deo, non hominibus. Beati, qui in eiusmodi prædictis non recusant displicere hominibus, ne displiceant Deo. Beati, qui non timent hominum gratiam amittere, ut Dei seruent. Beati, quorum conuersatio & bonæ vitæ exemplum in communitate est transgressoribus odio, & in reprehensionem prauaricatorum. Beati, qui benè viuendo alios docent, quorum feruor atque deuotio aliorum arguit negligentiam, impellitque ad meliora. Beati, quorum obedientia aliorum prauaricationes terret ac dissipat. Beati quorum virtus & obseruantia (licet à non studentibus virtuti aut obseruantia) habetur in reuerentia, quandoquidem horum Deum timentium aspectum malè agentes, si deprehendantur, fugiunt, quo velint nolint ostendant se obseruantiam atque virtutem honorare ac reuereri. Super hos filios obedientia benedictio est Iesu & Mariæ. Hi sunt imitatores benedictæ Virginis, hi filij Mariæ, hi sunt laudatores & deuoti Mariæ, quia maior acceptiorque illi esse non potest laus, quam eius deuotionem, eiusque virtutes imitari. Itaque fratres satis sit hæcenus leuiter negligenterque vitam in multis Dei ac ordinis offensionibus egisse. Reliquum vitæ in spiritualibus exercitijs, in Dei timore, in obseruantia ordinis, in obedientia ac virtute transigatur. Hoc hodie ut ita faciamus propositum nostrum sit, hoc pactum cum Deo hodie renouemus, id laudè Domini nostri Iesu Christi benedictæ Virginis filij, qui & idem per omnia est benedictus in secula, Amen.

Matt. 5.
Act. 5.
Galat. 1.
Beatitudinis
causæ mul-
tiplices.

Laudatores
& deuoti B.
Mariæ qui
sunt.

IN EADEM SOLENNITATE.

Quomodo non nisi in pace habitet Deus, quantam item pacem B.

Mariæ habuerit semper,

Sermo III.

Sapientia edificauit sibi domum. Proverbiorum IX. Si consideramus fratres charissimi domus artificem, si consideramus domus inhabitatorem, hæc dubium est pro sapientia sua infinita domum talem ac tantam ab æterna increta sapientia sibi exstructam, cui nulla sit similis super terram. Omnem enim artem, omnem suæ sapientia vim, atque (ut ita dicam) terminum monstrauit, facturus talem ac tantam domum, qua maiorem facere non